

παρετήρησα ὅτι ἀφ' ὅτου εὐρισκόμην ἐν Ἰσπανίᾳ δὲν εἶχον ἀκόμη ἰδεῖ οὔτε μίαν πίπαν!

Οἱ ἐργάται, οἱ χωρικοί, οἱ πτωχοί, ὅλοι καπνίζουν τὸ cigarrito (σιγαρέτον). Καὶ εἶνε νὰ γελά τις βλέπων μερικὸς παχυσαρκὸς μὲ μεγάλους μύστακας νὰ περιφέρωνται ἔχοντες εἰς τὸ στόμα τὸ μικροσκοπικὸν ἐκεῖνο πραγματάκι, μισοκρυμμένον ὑπὸ τὰς τρίχας, καὶ νὰ τὸ καπνίζωσιν ἐπιμελέστατα μέχρι τῆς τελευταίας Ἰνης τοῦ καπνοῦ, μέχρις ὅτου δὲν ἔχωσι πλέον ἢ ἓνα σπινθηρα ψυχορραγοῦντα ὑπὸ τὰ χεῖλη, καὶ τοῦτον ἀκόμη νὰ τὸν κρατῶσιν ἐκεῖ ὡς σταγόνα ποτοῦ, ἕως ὅτου ἀποπτύσωσι τὴν στάκτην, μὲ ἄφους ἀνθρώπου πρᾶττοντος θυσίαν.

Καὶ ἄλλο τι ἀκόμη ἐσημείωσα, ὅπερ παρετήρησα ἐπίσης μετὰ ταῦτα, ὅλον τὸν χρόνον, καθ' ὃν παρέμεινα ἐν Ἰσπανίᾳ: ὅτι, δηλαδή, οὐδέποτε ἤκουσα νὰ συρίζωσι.

Ἐκ τῆς Μειζονος πλατείας μετέβην εἰς τὴν πλατείαν τοῦ Ἁγίου Παύλου, εὐρύχωρον καὶ εὐθυμον πλατείαν, ἐπὶ τῆς ὁποίας κεῖται τὸ ἀρχαῖον βασιλικὸν παλάτιον. Ἡ πρόσοψις δὲν διακρίνεται οὔτε ἐπὶ μεγαλοπρεπείᾳ, οὔτε ἐπὶ καλλονῇ.

Ἐπλησίασα εἰς τὴν θύραν, καὶ πρὶν ἢ κυριευθῆν ὑπὸ θαυμασμοῦ διὰ τὸ μεγαλεῖον τοῦ μέρους, κατελήφθη ὑπὸ θλίψεως διὰ τὴν νεκρικὴν σιγὴν, ἥτις ἐθασίλευεν ἐν αὐτῷ.

Δὲν ὑπάρχει πρᾶγμα, παράγον ἐντύπωσιν μᾶλλον πλησιάζουσαν πρὸς τὴν ἐντύπωσιν κοιμητηρίου, ὅσον ἡ θεὰ βασιλικῶν ἀνακτόρων ἐγκαταλελειμμένων, ἀκριβῶς διότι ἐκεῖ εἶνε ἰσχυρὰ καὶ ζωηρά, περισσώτερον παντὸς ἄλλου μέρους. ἡ ἀντίθεσις μετὰξὺ τῶν ἀναμνήσεων τὰς ὁποίας διεγείρωσι καὶ τῆς καταστάσεως ἐν τῇ ὁποίᾳ εὐρίσκονται.

Ὁ ὑπερήφανος συνοδία πτερωτῶν ἵπποτων, ὡ ἔκλαμπρα συμπόσια, ὡ πυρετώδεις ἀπολαύσεις εὐδαιμονίας, ἥτις ἐφαίνετο αἰωνία!

Πρὸ τῶν κενῶν τούτων τάφων αἰσθάνεσθε ἀσυνήθη εὐχαρίστησιν βήχοντες ὀλίγον, ὅπως ἐνίοτε πρᾶττουσιν οἱ ἀσθενεῖς χάριν δοκιμῆς, καὶ ἀκούοντες ἐπαναλαμβανόμενῃ ὑπὸ τῆς ἠχοῦς τὴν ἰσχυρὰν φωνήν σας, ἥτις σας βεβαίως ὅτι εἰσθε νέοι καὶ ὑγιεῖς. Ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τῶν ἀνακτόρων ὑπάρχουσι εὐρεῖα αὐλῆ, περιστοιχιζομένη ὑπὸ προτομῶν ἐν ἡμιαναγλύφῳ, αἵτινες παριστῶσι τοὺς ρωμαίους αὐτοκράτορας, ὠραία κλίμαξ καὶ εὐρεῖται στοαὶ ἐν τῷ ἀνωτάτῳ ὀρόφῳ. Ἐβῆξα καὶ ἡ ἠχώ μοι ἀπήντησε: — Τί ὑγεία! — καὶ ἐξῆλθον παρηγορημένος.

Θυρωρὸς τις νυσταλέος μοι ἐπέδειξεν ἐπὶ τῆς ἰδίας πλατείας ἕτερον παλάτιον, τὸ ὅποτον δὲν εἶχον παρατηρήσει καὶ μοι εἶπεν, ὅτι ἐν αὐτῷ ἐγεννήθη el gran rey Felipe segundo (ὁ μέγας βασιλεὺς Φίλιππος ὁ Β'), ἐξ οὗ ἡ Βαλαδόλιδος ἔλαβε τὸν τίτλον τῆς πόλεως.

— Usted sabe, Felipe segundo, hijo de Carlo quinto, padre de... (εἰξεύρετε, Φίλιππος ὁ Β', υἱὸς Καρόλου τοῦ Ε', πατὴρ τοῦ...)

— Lo sé, lo sé, (τὸ εἰξεύρω, τὸ εἰξεύρω) ἔσπευσα νὰ ἀπαντήσω, διὰ νὰ σωθῶ ἀπὸ τὴν βασιλικὴν γενεαλογία καὶ ρίψας ἀπαίσιον βλέμμα εἰς τὸ ἀπαίσιον παλάτιον ἀπεμακρύνθη.

Ἀπέναντι τῶν βασιλικῶν ἀνακτόρων κεῖται ἡ μονὴ τῶν Δομενικανῶν τοῦ Ἁγίου Παύλου, ἥς ἡ γοτθικὴ πρόσοψις εἶνε τόσο πλουσία καὶ πλήρης ἀγαλματιῶν, ἀναγλύφων καὶ παντὸς εἶδους καλλωπισμάτων, ὥστε τὸ ἡμισὺ θὰ ἤρκει νὰ κοσμήσῃ μέγα ἀνάκτορον. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐπιπτον ἐπ' αὐτῆς αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου καὶ τὸ θέαμα ἦτο ἐξαισίον.

Ἐνθ' ἐθαύμαζον ἀμέριμνος τὸν λαβύρινθον ἐκεῖνον τῆς γλυπτικῆς, ἀπὸ τοῦ ὁποίου δυσκόλως ἀποσπῶνται οἱ ὀφθαλμοί, ἀγυῖοπαῖς, ἐπταῖ ἕως ὀκτώ ἐτῶν, καθήμενος εἰς τινα μεμακρυσμένην γωνίαν τῆς πλατείας, ἐκκινεῖ ὡς βέλος ἀπὸ τῆς θέσεώς του καὶ τρέχει πρὸς με κραυγάζων μὲ φωνὴν περιπαθῆ καὶ λυπηρὰν:

— Señorito! Señorito! que le quiero a Usted mucho! (Κύριε, κύριε, πόσον σας ἀγαπῶ!)

Αὐτὸ εἶνε πρωτακουστον, ἐσκέφθη, οἱ πτωχοὶ νὰ κάμνουν διαχύσεις ἐρωτικὰς.

Ἔστη ἔμπρὸς μου παρατηρῶν με.

— Porque me quieres? (Διατί με ἀγαπᾶς;) τὸν ἤρώτησα.

— Porque, μοι ἀπεκρίθη μετὰ παρρησίας, Usted me da una limosnita (διότι θὰ μοῦ δώσετε ἐλεημοσύνην).

— Καὶ διατί πρέπει νὰ σοῦ δώσω ἐλεημοσύνην;

— Porque, ἀπήντησε δισταζὼν κατ' ἀρχάς, ἀλλ' εἶτα, μὲ ἀπόφρασιν ἀνθρώπου, εὐρίσκοντος καλὴν δικαιολογίαν, porque Usted tiene el libro, (διότι κρατεῖτε τὸ βιβλίον).

Τὸν Ὀδηγόν, δηλαδή, τὸν ὁποῖον εἶχον ὑπὸ μάλης! Βεβαίως πρέπει νὰ ταξειδεύσῃ τις διὰ νὰ ἀκούσῃ τόσο παράδοξα πράγματα! Ἐγὼ ἐκράτουν τὸν Ὀδηγόν, τὸν Ὀδηγόν ἔχουσιν οἱ ξένοι, οἱ ξένοι κάμνουν ἐλεημοσύνην, λοιπὸν ἐγὼ ἔπρεπε νὰ τῷ δώσω ἐλεημοσύνην. Ὅλη αὐτὴ ἡ λογικὴ ὑπονοουμένη, ἀντὶ νὰ εἴπῃ: — Πεινώ. — Μοὶ ἤρρεσε τὸ εὐπρεπὲς τῆς ἐπινοήσεως καὶ ἔδωκα εἰς τὸ εὐφυὲς παιδίον τὰ ὀλίγα cuartos!, τὰ ὅποια εὐρον εἰς τὸ θυλάκιόν μου.

Στραφεὶς πρὸς τινα παρακειμένην ὁδόν, εἶδον τὴν πρόσοψιν τοῦ δομενικανικοῦ Σχολείου τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου, ἐπίσης γοτθικὴν, ἀλλὰ μεγαλοπρεπεστέραν καὶ πλουσιωτέραν τῆς τοῦ Ἁγίου Παύλου.

Ἐπειτα, ἀπὸ ὁδοῦ εἰς ὁδόν, ἐφθασα εἰς τὴν πλατείαν τῆς Μητροπόλεως.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην διήροχοτο πρὸ ἐμοῦ χαριεστάτη Ἰσπανίς, περὶ τῆς ὁποίας ἠδύνατο νὰ λεχθῶσι καταλλῆλως οἱ δύο οὗτοι στίχοι τοῦ Ἑσπρονθέδα:

Y que yo la he de querer
Por su paso de andadura

ἦτοι «τὴν ἀγαπῶ διὰ τὸ βᾶδισμα τῆς», ὅπερ ὁμολογούμενως εἶνε ἡ ὑπερτάτη χάρις τῶν Ἰσπανίδων γυναικῶν.

Εἶχεν ἐν τῷ βᾶδισματι αὐτῆς τὸ πλῆθος ἐκεῖνο τῶν λιγηρῶν κινήσεων καὶ τῶν ἀπαλῶν διακυμάνσεων, τὰς ὁποίας ὁ ὀφθαλμὸς δὲν διακρίνει μίαν πρὸς μίαν, οὔτε ἡ μνήμη συγκρατεῖ, οὔτε ὁ λόγος ἐκφράζει, ἀλλ' αἵτινες ὅλαι ὁμοῦ ἀπαρτίζουν ὅ,τι μᾶλλον θελκτικῶς γυναικεῖον ἔχει ἡ γυνή.

[Ἐπιτεῖ συνέχεια].

Π. Α. ΒΑΛΒΗΣ

Ἡ κατωτέρω καταχωριζομένη χαριεσσα σκηνὴ ἀπεσπάσθη ἐκ τῆς θελκτικῆς στοᾶς τῶν «Τολμηρῶν» τοῦ Ange Bénigne, ἐν ἣ μετ' ἀκτινοδόλου φαιδρότητος καὶ πνεύματος ὅλως παρισινῆς οἰαγραφεῖται λεπτοφυῶς, ὡς καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς αὐτοῦ ἔργοις, ἡ εὐγενὴς καὶ κομψὴ γαλλικὴ κοινωνία τῆς ἡμετέρας ἐποχῆς.

A. Z.

ANGE BÉNIGNE

ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ἡ ἀμαξοστοιχία εἶνε ἐτοιμὴ πρὸς ἀναχώρησιν.

Ἐν τῷ προδρόμῳ τῆς πρώτης θέσεως ὁ ὑπάλληλος ποιεῖ σημεῖον ὑψῶν τὸν βραχίονα ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἀπωλεσθῇ στιγμῇ. Ἡ κυρία πρὸς τὴν ἀπευθύνεται βαδίζει μεγαλοπρεπῶς διὰ μεμετρημένων βημάτων, οὐδαμῶς σπεύδουσα.

Πρὸ τῆς ἀποβάθρας μεγάλη κίνησις. Οἱ ὑπάλληλοι κλείουσι τὰς θύρας τῶν ἀμαξῶν, ὁ τοῦ προδρόμου λέγει πρὸς τὴν κυρίαν Μασσεπέν, διερχομένην πρὸ αὐτοῦ:

— Κυρία, δὲν ὑπάρχει πλέον ἢ ἓν μόνον λεπτόν, σπεύσατε, ἂν θέλετε νὰ ἀναχωρήσετε.

1. Νόμισμα ἀξίας τεσσάρων περιπού λεπτῶν. Σ. Μ.